

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 20Co/39/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122295834
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Boroň
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:6122295834.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Boroňa a členov senátu JUDr. Viery Kandrikovej a JUDr. Jany Jančíkovej v spore žalobcu: A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXX, XXX XX D., právne zastúpeného: JUDr. Michal Feciľak, advokát so sídlom Jesenná 8, 080 05 Prešov, proti žalovanému: E. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. XXX, XXX XX G., právne zastúpenému: JUDr. Peter Ličák, advokát so sídlom H. XX/XXX, XXX XX B., o zaplatenie 13.705,99 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 17C/49/2022-307 zo dňa 12.04.2024, takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje sa rozsudok.

II. Žalobcovi sa priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že cit.: „I. Žalovaný je p o v i n ý zaplatiť žalobcovi sumu 13 705,99 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne, zo sumy 13 705,99 EUR od 01.01.2020 do zaplatenia, a to všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalobca má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v plnom rozsahu s tým, že o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.“

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že vzhľadom na povahu účastníkov úverovej zmluvy bolo nesporné, že medzi žalobcom a žalovaným ako fyzickými osobami nepodnikateľmi bola uzatvorená zmluva o dielo, predmetom ktorej bola realizácia hydroizolácie a tepelnej izolácie strechy na novostavbe I. H. I. technológiou D.. Súd prvej inštancie predmetnú zmluvu a práva a povinnosti zmluvných strán posudzoval podľa úpravy zmluvy o dielo a záväzkoch v Obchodnom zákonníku. Žalovaný túto skutočnosť výslovne nenamietal a sám v priebehu konania potvrdil, že vôľou strán bolo uzavrieť zmluvu o dielo podľa Obchodného zákonníka. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca predmetné dielo realizoval, osobne aj za pomoci subdodávateľov a po zrealizovaní dielo odovzdal žalovanému. Žalovaný nezaplatil celú cenu diela. Obranu žalovaného prvoinštančný súd posúdil ako účelovú, špekulatívnu a dodatočne vyfabulovanú. Žalovaný v odpore prakticky nenamietal žiadnu takú okolnosť, ktorá by mala za následok, že by nemal zaplatiť za cenu vykonaného diela, prípadne, že by bolo dielo vykonané s akýmkoľvek vadami. Prvotná obrana žalovaného nesmerovala proti neexistencii dlhu zo zmluvy o dielo. Žalovaný vtedy iba argumentoval absenciou živnostenského oprávnenia na strane žalobcu, prípadne nesprávnou identifikáciou žalobcu v zmluve, bez uvedenia IČO. Aj keď obe strany mali možnosť podpísať zmluvu o dielo aj za prípadné obchodné spoločnosti, ktorých boli konateľmi, zvolili si možnosť uzavrieť zmluvu ako fyzické osoby. Na strane žalovaného sa nejednalo o spotrebiteľa, ale o zmluvnú stranu,

ktorá taktiež realizovala podnikateľské aktivity a pri uzatvorení zmluvy si zvolila označenie ako fyzická osoba. Iná argumentácia sa prieči s výslovnou špecifikáciou strán sporu.

K argumentácii žalovaného ohľadom nedostatku svojej pasívnej vecnej legitímácie, súd prvej inštancie uviedol, že túto považuje za účelovú predovšetkým s ohľadom na všetky okolnosti daného prípadu - zmluvu uzatvoril pod svojím menom, platby realizoval on, prípadne jeho manželka s poznámkou zvyčajne uvádzajúcou jeho meno a priezvisko, dojednával so žalobcom zmluvu a priebežne s ním komunikoval. Obrana žalovaného, že zmluvu vlastne ani neuzatváral on, ale mala ju uzavrieť jeho manželka, resp. že zmluvu uzavrel síce on, ale na základe poverenia manželky a že táto následne mala uznaním dlhu na seba prevziať záväzok, sa prvoinštančnému súdu taktiež javila ako vyfabulovaná a vnášajúca ešte väčší zmätok do predmetného zmluvného vzťahu ohľadom osoby objednávateľa a dlžníka. Na základe vykonaného dokazovania bolo preukázané, že objednávateľom diela bol žalovaný, čo vyplýva aj z písomnej zmluvy. Je pritom irelevantné, kto bol vlastníkom pozemkov, či rozostavanej budovy. Objednávateľom mohla byť aj osoba odlišná od vlastníka pozemku a rozostavanej budovy. K námietke o nátlaku súd prvej inštancie uviedol, že či už manželka, alebo on sám, podpisovali jednotlivé dokumenty pod nátlakom žalobcu a pod „vyhrážkami“ žalobcu, že realizované dielo demontuje, je potrebné dodať, že uvedený „tlak“ a „vyhrážky“ zo strany žalobcu nie sú bezprávne, sú pochopiteľné s ohľadom na omeškanie žalovaného s plnením svojho dlhu, kedy sa žalobca „vyhrážal“ tým, čo všetko teoreticky mohol uplatňovať v rámci daného zmluvného vzťahu - odstúpenie od zmluvy a prípadné vrátenie si toho, čo strany plnili. Javí sa ako absurdné, že sa žalovaný, ktorý neplnil svoju časť záväzku, čuduje, že ho druhá zmluvná strana opakovane vyzýva na plnenie a snaží sa urovnať práva a povinnosti zo zmluvy o dielo. Zvlášť za stavu, kedy žalovaný žalobcu opakovane uisťoval o dodatočnej úhrade, či potrebe trpezlivosti zo strany žalobcu a potrebe získania peňazí (nevedno odkiaľ) pre účely následnej úhrady žalobcovi (o čom opätovne svedčia nielen SMS komunikácie z roku 2018, ako aj následné z roku 2019 súvzťažne s v tom čase podpísaným dodatkom č. 1).

Vo vzťahu k námietke premlčania, ktorú vzniesol žalovaný súd prvej inštancie uviedol, že, že aj táto pôsobí ako úskočná. Dielo bolo dokončené a odovzdané s nedorobkami špecifikovanými v záverečnom protokole dňa 12.02.2018. Tvrdenia strán sporu týkajúce sa podpisu uznania dlhu a dohody o splátkach dlhu zo dňa 29.11.2018 sa líšia predovšetkým v tom, že žalovaný mal tvrdiť, že o uvedenom dokumente nemal vedomosť. Tieto tvrdenia boli však s ohľadom na vykonané dokazovanie posúdené ako účelové, v snahe zbaviť sa povinnosti plniť. Žalobca snažiac sa urovnať si práva a povinnosti zo zmluvy o dielo uzavrel v neprítomnosti žalovaného (ktorá bola tvrdená aj žalovaným a jeho manželkou) aspoň uznanie dlhu a dohodu o splátkach dlhu s manželkou žalovaného. Dodatok č. 1 k dohode o splátkach dlhu zreteľne nadväzuje na Dohodu o splátkach dlhu zo dňa 29.11.2018. Ak aj v predmetnom dodatku č. 1 nie je výslovný odkaz na zmluvu o dielo, tvrdenia žalovaného sú v priamom rozpore s textom predmetného dodatku, keď tvrdí, že tento je neurčitý, či nezrozumiteľný. Žalovaný nepredostrel žiadne skutkové tvrdenia, ktoré by vyvracali, že sa jednalo o dokument nadväzujúci na zmluvu o dielo. Neuviedol, že by predmetný dodatok č. 1 mal nadväzovať na iný zmluvný vzťah. Minimálne z uvedeného dodatku je zjavné, že žalobca nevolil možnosť ihneď podať žalobu na žalovaného pre nezaplatenie ceny diela, ale umožnil mu splatiť svoj dlh zo zmluvy o dielo v splátkach. Navyše, podľa prvoinštančného súdu každou úhradou časti dlhu došlo aj k uznaniu dlhu, pričom uznanie dlhu splátkami v dňoch 12.08.2019, 09.09.2019 a 08.10.2019 je zrejmé v spojení s písomným Dodatkom č. 1 zo dňa 25.06.2019, ako aj SMS komunikáciu. Následkom je začatie plynutia novej štvorročnej premlčacej doby, a preto nárok žalobcu nemožno považovať za premlčaný, keďže si ho žalobca uplatnil žalobou dňa 13.04.2022 v štvorročnej premlčacej dobe, ktorá začala plynúť poslednou realizovanou úhradou dňa 08.10.2019.

Čo sa týka dodatočne reklamovaných väd diela, mal súd prvej inštancie za to, že žalovaný neuniesol dôkazné bremeno, že by vady diela reklamoval riadne a včas a zároveň nepreukázal, že by sa jednalo o vady žalobcovho plnenia. Žalovaný nepreukázal, že by vyspádovanie strechy mal realizovať práve žalobca, žalobca realizoval iba hydroizoláciu a tepelnú izoláciu na už danú konštrukciu strechy. O vedomosti žalovaného o vyspádovaní, či nevyspádovaní strechy tiež nasvedčuje samotná výpoveď žalovaného zo dňa 24.10.2023. Z výpovede žalobcu zasa vyplýva, že žalovaný nechcel realizovať vyspádovanie pred pokládkou hydroizolácie a tepelnej izolácie z časového aj finančného hľadiska. Avšak, k reklamácii malo dôjsť až dňa 06.11.2023, pričom dielo bolo odovzdané dňa 12.02.2018, t.j. až po vyše piatich rokoch. Z uvedených dôvodov tak súd prvej inštancie nemohol žalovanému ani priznať právo z vytýkaných väd diela, ktoré jednoznačne nereklamoval bez zbytočného odkladu po tom, čo ich zistil.

Súd prvej inštancie nevyhovel žiadosti žalovaného podať trestné oznámenie a prerušiť konanie do skončenia tohto trestného konania, keďže nedisponoval takými dôkazmi, ktoré by jednoznačne naznačovali spáchanie trestného činu. Tvrdenia o spáchaní trestného činu produkoval žalovaný, a tak

ak má tieto svoje tvrdenia nejakým spôsobom overené, mohol kludne aj sám podať trestné oznámenie. Navyše, prípadné prebiehajúce trestné konanie by nemalo vplyv na povinnosť žalovaného zaplatiť cenu za dielo, ktoré bolo realizované žalobcom a ktoré žalobca žalovanému odovzdal.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi zostatok ceny diela vo výške 13.705,99 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z dlžnej čiastky od 01.01.2020 do zaplataenia, nakoľko žalovaný sa s úhradou zvyšku ceny diela dostal do omeškania. Omeškanie najneskôr od 01.01.2020 vyplýva z dodatočného dojednanja o splátkovom kalendári (o úhrade dlhu v splátkach).

O trovách konania rozhodol na základe pomeru úspechu v konaní tak, že hoci žalobcovi ako plne úspešnému v konaní priznal nárok na náhradu trov konania voči neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu.

3. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný namietajúc porušenie práva na spravodlivý proces, nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci. Poukázal na skutočnosť, že dielo bolo vykonané prostredníctvom subdodávateľov, ktorí nevystavovali faktúry za vykonané práce alebo dodaný tovar na predmetnej stavbe žalobcovi, ale spoločnosti DELTA R s. r. o., v ktorej je žalobca konateľom a spoločníkom. Subdodávatelia mali teda uzavretú zmluvu o spoluprácu so spoločnosťou DELTA R s. r. o., a preto podľa odvolateľa s najväčšou pravdepodobnosťou došlo k spáchaniu trestného činu neoprávneného podnikania a k spáchaniu, resp. k pokusu o spáchanie viacerých daňových trestných činov. Opätovne odvolaciemu súdu navrhol podať trestné oznámenie na žalobcu. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 30Cdo/2705/2006, v zmysle ktorého by mala byť predmetná zmluva posúdená ako neplatná, a preto súd prvej inštancie mal správne žalobu ako nedôvodnú zamietnuť, keďže žalobca dôvodnosť žaloby založil na uznaní dlhu s dodatkom, ktoré sú podľa žalovaného tiež neplatné, keďže sa týkajú dlhu, ktorý neexistoval. Z opatrnosti vzniesol námietku premičania nároku žalobcu voči žalovanému na vydanie bezdôvodného obohatenia, rovnako aj pre prípad, že odvolací súd posúdil zmluvu o dielo ako platnú, nakoľko Uznanie dlhu a Dohoda o splátkach považuje za neplatné, k dokončeniu diela došlo 12.02.2018 a žaloba bola podaná dňa 13.04.2022. Skutočnosť, od ktorých odvodzuje neplatnosť Uznanie dlhu a Dohody o splátkach považuje za nesporné, keďže ich žalobca v konaní nepoprel. K dôvodu neplatnosti týchto úkonov sa podrobne vyjadril. Namietal, že týmito skutočnosťami sa súd prvej inštancie vôbec nezaoberal. Nesúhlasí so záverom súdu prvej inštancie o uznaní dlhu vykonávaním jednotlivých úhrad, nakoľko tieto úhrady realizoval výhradne z dôvodu získania dokumentácie od žalobcu, potrebnej na kolaudáciu stavby s tým, že potom už neprebehli žiadne platby. Opätovne poukázal na nedostatok aktívnej legitímácie žalobcu, keďže zmluvu uzatvoril žalobca, dielo vykonali subdodávatelia, ktorí nemali uzatvorenú zmluvu so žalobcom, ale spoločnosťou DELTA R s. r. o., medzi žalobcom a touto spoločnosťou nie je žiadny vzťah týkajúci sa predmetnej stavby. Zdôraznil, že žalobca nemá certifikáty potrebné na vykonanie predmetných stavebných prác, týmito disponuje spoločnosť DELTA R s. r. o. Aj keby bola predmetná zmluva posúdená ako platná, dielo vykonala spoločnosť DELTA R s. r. o., s ktorou žalovaný nemal uzatvorenú žiadnu zmluvu. Žalobca teda žiada zaplatiť za niečo, čo vôbec nerealizoval, pričom ani za materiál žalobca neplatil. Má za to, že v prípade úspechu žalobcu v tomto spore, subdodávatelia nebudú ním vyplatení, keďže so žalobcom nemajú žiadny vzťah. Ďalej namietal nedostatok pasívnej legitímácie žalovaného, zotrval na argumentácií, ktorú uviedol, pred súdom prvej inštancie. Podľa odvolateľa dielo doposiaľ nebolo protokolárne odovzdané, a teda žalobcovi nevznikol nárok na zaplataenie žalovanej sumy, a teda žaloba je predčasná. Trvá na tom, že nepodpisal preberací protokol, ktorý žalobca predložil súdu a ani sa nezúčastnil prevzatia diela s čím sa súd prvej inštancie rovnako nevysporiadal a prehliadal tvrdenia žalovaného o tom, že podpisy na týchto dokumentoch nie sú jeho. V tomto ohľade súd prvej inštancie suploval povinnosti žalobcu, čím narušil „rovnosť zbraní v spore“. Navyše, v záverečnom protokole sú uvedené prílohy, ktoré žalovaný reálne obdržal až v októbri 2019. Poukázal na nespornú skutočnosť, a to, že mu žalobca nikdy neodovzdal technologický list, o tomto sa dozvedel až z tohto konania. Súd prvej inštancie nesprávne vychádzal zo záručných dôb, ktoré boli uvedené v tomto technologickom liste, keďže z dôvodu nedoručenia technologického listu žalovanému majú platiť záručné doby vyplývajúce z Obchodného zákonníka. Zdôraznil, že až doručením dokumentácie je možné dielo považovať za odovzdané, keďže bez dokumentácie nebolo možné dielo skolaudovať. Následne sa podrobne vyjadril k reklamácií väd a dôvodom, pre ktoré ju považuje za včasne a dôvodne uplatnenú. Keďže žalobca viacero skutkových tvrdení žalovaného nepoprel, tieto je potrebné podľa žalovaného považovať za nesporné, potvrdzujúce jeho závery o nedôvodnosti žaloby. Navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a žalobu zamietnuť. Uplatnil si trovy odvolacieho konania.

4. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca. Vo vzťahu k tvrdeniam žalovaného, že žalobca spáchal trestný čin uviedol, že mu nie je zrejmé, prečo sám žalovaný nepodá na žalobcu trestné oznámenie, keď je presvedčený, že k jeho spáchaniu došlo. Námietku o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu považuje za nedôvodnú. Má za to, že dostatočne preukázal skutočnosť, že so žalovaným uzatvoril zmluvu o dielo, dielo následne vykonal a odovzdal a že žalovaný mu cenu diela doposiaľ neuhradil. Námietky o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného považuje za scestné a účelové. V tomto ohľade poukázal na postoj žalovaného a jeho manželky, Dohodu o uznaní dlhu a Dodatok. Skutočnosť, kedy žalovanému odovzdal príslušnú dokumentáciu považuje za irelevantnú a bez právneho významu k predmetu sporu. Za nedôvodnú považuje aj argumentáciu žalovaného týkajúcu sa reklamácie vád, s ktorou žalovaný prišiel až v priebehu súdneho konania keďže táto mu bola doručená až cestou súdu, a to až dňa 09.02.2024. poukázal na konanie žalovaného, ktorý neustále každým jedným úkonom produkoval nespočetné množstvo nových a ničím nepodložených tvrdení. Závery prvoinštančného súdu považuje za vecne správne a zákonné. Napadnutý rozsudok považuje za vecne správny a zákonný, súladný s vykonanými dôkazmi a aj riadne odôvodnený, a preto ho navrhol potvrdiť. Uplatnil si trovy odvolacieho konania.

5. K vyjadreniu žalobcu zaslal repliku žalovaný. Dal do pozornosti jeho podanie zo dňa 25.03.2024 a jeho prílohy. Má za to, že tvrdenie žalobcu o tom, že mu bola reklamácia doručená až 09.02.2024 nič nemení na fakte, že žalobca na predmetnú reklamáciu nijako nezareagoval. Navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a žalobu zamietnuť, eventuálne zrušiť rozsudok a vrátiť vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. Do skončenia odvolacieho konania nebola tunajšiemu súdu doručená žiadna ďalšia odvolacia duplika.

7. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

8. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

9. Z obsahu odvolania žalovaného je zrejmé, že rozsudok napadol vo výroku I., ktorým súd prvej inštancie vyhovel žalobe v celom rozsahu. Z uvedeného dôvodu bude predmetom odvolacieho konania výrok I. ako aj výrok II. o trovách konania ako závislý výrok.

10. Žalovaný v odvolaní namietal porušenie práva na spravodlivý proces, nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci.

11. K odvolacej námietke, že rozsudok trpí nedostatkom riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia podľa ust. § 365 ods. 1 CSP písm. b), pričom je nedostatočne odôvodnený, nezrozumiteľný a nepreskúmateľný, odvolací súd uvádza, že Civilný sporový poriadok určuje základné obsahové náležitosti a kvalitatívne požiadavky na odôvodnenie rozsudku, ktoré sú presne uvedené v ust. § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Z tohto ustanovenia sa dá vyvodiť aj záväzná logická štruktúra odôvodnenia. Po preskúmaní rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolacím súdom možno konštatovať, že tento súd vydal rozhodnutie, ktoré spĺňa požiadavky na odôvodnenie rozsudku podľa § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Z obsahu rozhodnutia súdu prvej inštancie mal odvolací súd za to, že k naplneniu tohto odvolacieho dôvodu nedošlo. V prvom rade sa súd prvej inštancie riadne zaoberal tým, čoho sa strana žalobcu domáhala, aké skutočnosti tvrdila, a aké dôkazné prostriedky označila, riadne sa zaoberal vyjadreniami žalovanej strany a prostriedkami jej procesnej obrany a taktiež komplexne posúdil čiastkové skutkové tvrdenia strán a tieto aj riadne vyhodnotil. V odôvodnení taktiež uviedol, ktoré z rozhodných skutkových okolností preukázané boli a ktoré nie. Odvolací súd v tomto poukazuje na skutočnosť, že do odôvodnenia súdu prvej inštancie je potrebné zahrnúť iba rozhodné skutkové okolnosti tak, aby rozsudok neobsahoval

nadbytočné informácie. Súd prvej inštancie sa taktiež v odôvodnení zaoberal vyhodnotením dôkaznej situácie a obsahom predmetného rozhodnutia je aj riadne hodnotenie dôkazov, ako aj riadne opísanie úvahy súdu prvej inštancie pri ich hodnotení. Aj táto časť odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie má logickú postupnosť. Taktiež možno konštatovať, že rozhodnutie súdu prvej inštancie má riadne uvedené právne posúdenie veci, pričom pod právnym posúdením sa rozumie činnosť, pri ktorej súd podriaďuje zistený skutkový stav pod príslušnú právnu normu. V odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie odcitoval právne normy a v ďalšej časti odôvodnenia vysvetlil, ktoré zo skutkových zistení odôvodňujú aplikáciu práve týchto právnych noriem. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd považoval predmetnú odvoláciu námietku za nedôvodnú.

12. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že v konaní pred súdom prvej inštancie bolo vykonané dokazovanie nevyhnutné pre posúdenie predmetnej sporovej veci. Z uvedeného vychádzal aj odvolací súd v zmysle ust. § 383 CSP. Odvolací súd na tomto mieste zdôrazňuje, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právny normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp.zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoj nárok alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Uvedená odvolacia námietka nebola naplnená.

13. K nesprávnemu právnemu posúdeniu veci odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp.zn. 7Cdo/7/2010). Odvolací súd má za to, že ani táto odvolacia námietka nebola naplnená.

14. Je nevyhnutné poznamenať, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany na spravodlivý proces.

15. Odvolací súd s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP uvádza, že v celom rozsahu sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, preto sa obmedzuje len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Len na doplnenie a zdôraznenie správnosti, ako aj k odvolacím dôvodom uvádza, že napadnutý rozsudok spĺňa zákonné predpoklady riadneho odôvodnenia rozhodnutia v zmysle § 220 CSP.

16. Žalobca sa podanou žalobou voči žalovanému domáhal zaplata sumy vo výške 13.705,99 eura s príslušenstvom, ktorý má predstavovať neuhradený zostatok ceny za dielo zhotovené žalobcom pre žalovaného. Žalovaný nárok žalobcu neuznal.

17. Z vykonané dokazovania vyplynulo, že strany sporu dňa 14.12.2017 uzatvorili Zmluvu o dielo č. F. X/XXXX XX XX (ďalej len „Zmluva o dielo“), ktorej predmetom bolo zhotovenie stavby označenej ako „Tepelná izolácia a hydroizolácia strechy novostavby I. H. I. J. D.“.

18. Súd prvej inštancie na daný zmluvný vzťah aplikoval príslušné ustanovenia Obchodného zákonníka. Naopak, samotný žalovaný v priebehu konania potvrdil vôľu zmluvných strán uzavrieť predmetnú Zmluvu podľa Obchodného zákonníka. Tieto závery a aplikáciu Obchodného zákonníka žalovaný v odvolaní nenamietal.

19. Odvolacie námietky žalovaného smerovali k neplatnosti Zmluvy o dielo z dôvodu jej rozporu so zákonom, keďže žalobca neoprávnené podnikal a s najväčšou pravdepodobnosťou z jeho strany došlo k spáchaniu trestného činu neoprávneného podnikania a k spáchaniu, resp. k pokusu o spáchanie viacerých daňových trestných činov. Vo vzťahu k uvedeným námietkam odvolací súd uvádza nasledovné. Žalobca ako aj žalovaný boli v zmluve označení menom, priezviskom, bydliskom a číslom občianskeho preukazu, teda ako fyzické osoby nepodnikatelia. Je pravdou, že obidve zmluvné strany mali možnosť podpísať Zmluvu o dielo aj za obchodné spoločnosti, v ktorých pôsobili ako konatelia, no v rámci zmluvnej voľnosti pristúpili k podpísaniu Zmluvy o dielo ako fyzické osoby, čo samo o sebe nie je v rozpore so zákonom. Skutočnosť, že žalobca ako zhotoviteľ zabezpečil zhotovenie diela prostredníctvom tretej osoby rovnako neodporuje zákonu, nakoľko túto možnosť pripúšťa aj samotný zákon. Z ustanovenia § 538 vety prvej Obchodného zákonníka jednoznačne vyplýva, že zhotoviteľ diela môže poveriť jeho vykonaním inú osobu, ak zo zmluvy alebo z povahy diela nevyplýva nič iné. Zmluva o dielo neobsahuje klauzulu, ktorá by žalobcovi ako zhotoviteľovi ukladala povinnosť zhotoviť dielo osobne, preto aj tento dôvod, od ktorého žalovaný odvodzoval neplatnosť Zmluvy o dielo, posúdil odvolací súd ako nedôvodný.

20. Žalovaný ďalej poukazoval na skutočnosť, že aj keby ho súd zaviazal na zaplatenie ceny za zhotovenie diela, túto sumu nedostanú osoby, ktoré dielo aj reálne zhotovili, keďže ich žalobca nevyplatí. K týmto tvrdeniam odvolací súd uvádza, že postoj žalovaného k osobám, s ktorými spolupracuje a plnenie si prípadných záväzkov, ktoré mu z týchto vzťahov vyplývajú nie je predmetom tohto konania, a preto sa nimi odvolací súd bližšie nezaoberal.

21. Žalovaný opätovne navrhol podanie trestného oznámenia na žalovaného z dôvodu spáchania trestného činu neoprávneného podnikania a spáchaniu, resp. k pokusu o spáchanie viacerých daňových trestných činov, od ktorého, o. i., odvodzuje neplatnosť Zmluvy o dielo. V tomto ohľade sa odvolací súd stotožňuje so súdom prvej inštancie, ktorý postup navrhovaný žalovaným nepovažoval za dôvodný. Z obsahu spisu jednoznačne nevyplýva, že by konaním žalobcu došlo k spáchaniu trestného činu. Aj keby však súd disponoval takýmito dôkazmi, trestné konanie vedené voči žalobcovi by nemalo žiadny vplyv na povinnosť žalovaného uhradiť žalobcovi cenu za zhotovenie diela, ktoré si žalovaný od žalobcu ako zhotoviteľa objednal a ktoré žalobca zhotovil, či zabezpečil jeho zhotovenie a žalovanému odovzdal. Zákon s neoprávneným podnikaním nespája neplatnosť právneho úkonu bez ohľadu na to, či strana vedela, že druhá strana podniká neoprávnené. V prípade, že žalovaný disponuje dôkazmi, ktoré by preukázali trestnú činnosť žalobcu, má možnosť podať trestné oznámenie na žalobcu sám, vo svojom vlastnom mene. Inak povedané týmto rozsudkom nie sú dotknuté iné práva vyplývajúce z prípadného výsledku trestného konania.

22. Žalovaný ďalej namietal nedostatok aktívnej legitímácie na strane žalobcu. Ako odvolací súd uviedol už vyššie, strany sporu dňa 14.12.2017 uzatvorili Zmluvu o dielo, v ktorej sa žalobca zaviazal zhotoviť dielo v prospech žalovaného ako objednávateľa. Zo Zmluvy o dielo nevyplýva, že by sa žalobca zaviazal zhotoviť dielo osobne. Preto, pokiaľ žalobca zabezpečil zhotovenie diela prostredníctvom tretej osoby - K. L., živnostníka, s ktorým mal žalobca ako fyzická osoba uzatvorenú Zmluvu o vzájomnej spolupráci zo dňa 10.01.2017, nekonal v rozpore so Zmluvou o dielo a ani v rozpore so zákonom, keďže Obchodný zákonník takýto postup nevyklučuje. (§ 538 Obchodného zákonníka). Obdobné závery vyslovil aj Najvyšší súd ČR v rozsudku sp.zn. 29Cdo/1532/99 zo dňa z 21. marca 2001: „V této smlouvě též nebyla vyloučena možnost, aby zhotovitel pověřil provedením díla, popř. jeho části jinou osobu a tato možnost nebyla vyloučena ani povahou díla (§ 538 obch. zákoníku). Pokud společnost A. , N. použila k provedení části díla žalobce jako subdodavatele, nemá tato skutečnost vliv na vzájemné vztahy mezi žalovaným a společností A. , N., neboť při provádění díla pomocí jiné osoby má zhotovitel odpovědnost, jako by dílo prováděl sám (§ 538, 2. věta obch. zákoníku). Z uvedeného pak vyplývá, že vlastníkem zhotovované věci je objednatel, je-li dílo zhotovováno u něho, na jeho pozemku a není rozhodné, zda zhotovitel k provedení díla, popř. jeho části použil jinou osobu a zda v tomto vztahu došlo či nikoliv, k nabytí vlastnického práva zhotovitelem.“

23. Námietky žalovaného smerovali aj k nedostatku pasívnej vecnej legitímácie. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že Zmluvu o dielo v postavení objednávateľa uzatváral žalovaný, ktorý žalobcu za účelom zhotovenia diela iniciatívne oslovil. So žalobcom o zhotovení diela taktiež priebežne komunikoval žalovaný, rovnako realizoval platby za jeho realizáciu. Pokiaľ ide o platby, ktoré realizovala manželka žalovaného, tieto boli odosielané s poznámkou, v ktorej bolo uvedené meno a priezvisko žalovaného. Skutočnosť, že pozemok ako aj rozostavaná stavba, na ktorej dokončovaní sa mal čiastočne podieľať aj žalobca, bol vo vlastníctve manželky žalovaného, nemá vplyv na platnosť Zmluvy o dielo. Objednávateľom diela môže byť aj osoba odlišná od vlastníka pozemku a rozostavanej budovy. V kontexte uvedeného odvolací súd posúdil aj túto odvoláciu námietskou ako nedôvodnú.

24. Žalovaný ďalej namietal neplatnosť Uznania dlhu a Dohody o splátkach dlhu zo dňa 29.11.2018 „ďalej len „Uznanie dlhu“ a aj Dodatku č. 1 k dohode o splátkach dlhu zo dňa 25.06.2019 (ďalej len „Dodatok č. 1“). Za dôvod neplatnosti Uznania dlhu žalovaný považuje skutočnosť, že dlh uznala jeho manželka a nie žalovaný, pričom manželka žalovaného k uznaniu dlhu pristúpila v tiesni a pod nátlakom, ktorý na ňu vyvinul žalobca. K uvedeným námietkam odvolací súd uvádza nasledovné. Z obsahu preskúmaného spisu vyplýva, že žalobca nepristúpil k vymáhaniu svojej pohľadávky od žalovaného bezprostredne potom, čo uplynula lehota na plnenie. Žalobca poskytol žalovanému dostatočný časový priestor na to, aby si zabezpečil finančné prostriedky na úhradu dlžnej sumy a vyhol sa tak súdnemu konaniu, ktoré navyšuje dlžnú sumu o ďalšie náklady (zaplatenie súdneho poplatku, náklady vynaložené na právne zastúpenie v spore a pod.). Bol to práve žalovaný a aj jeho manželka, ktorí opakovane uisťovali žalobcu, že majú záujem mu dlžnú sumu uhradiť (č.l. 203 – 209). Z ničoho nevyplýva, že by žalovaný, či jeho manželka spochybňovali nárok žalobcu na úhradu pohľadávky, či reklamovali vady diela. K tomuto pristúpili až v priebehu súdneho konania, a aj to s istým časovým odstupom od podania odporu proti platobnému rozkazu. Žalobca vyšiel žalovanému v ústrety a poskytol mu časový priestor na úhradu pohľadávky a neinicioval súdne konanie. Je preto pochopiteľné, že s ohľadom na zásadu vigilantis iura scripta sunt mal žalobca záujem, aby žalovaný uznal dlh. Skutočnosť, že v období, kedy žalobca inicioval uznanie dlhu, bol žalovaný priebežne v zahraničí, kde pracoval, bola potvrdená samotným žalovaným a aj jeho manželkou. Je preto pochopiteľné, že žalobca sa snažil dohodnúť na splátkach a uznaní dlhu aspoň s manželkou žalovaného, keďže táto do zahraničia so žalovaným necestovala. Pokiaľ aj žalobca viackrát kontaktoval manželku žalovaného v období, keď žalovaný bol v zahraničí, takýto postoj žalobcu považuje odvolací súd za pochopiteľný s ohľadom na neustále prísľuby žalovaného aj jeho manželky ohľadom úhrady dlžnej sumy, ktorej výšku a ani samotnú existenciu nijako nenamietali a ani nespochybňovali. Žalobca sa nemohol dôvodne domnievať a očakávať, že žalovaný bude v budúcnosti reklamovať vady diela, v dôsledku čoho bude pohľadávku žalobcu považovať za nedôvodnú. Žalobca sa len snažil domôcť svojich práv, čo v kontexte daných skutkových okolností nemožno považovať na neprijateľné konanie, vyvolávajúce nátlak, či tieseň na manželku žalovaného. Nakoľko odvolací súd námietky žalovaného ohľadom neplatnosti uznania dlhu z dôvodu, že manželka žalovaného tento dlh uznala v tiesni a pod nátlakom, posúdil ako nedôvodné, za rovnako nedôvodné možno považovať aj námietky žalovaného týkajúce sa neplatnosti Dodatku č. 1. Žalovaný neplatnosť zmienených listín dôvodil aj ich neurčitou a nezrozumiteľnou. Ani v tomto ohľade sa odvolací súd s tvrdeniami žalovaného nemôže stotožniť. V listine označenej ako „Uznanie dlhu a Dohoda o splátkach dlhu zo dňa 29.11.2018“ (č.l. 12) je v bode 1. výslovne uvedené, že dlžník uznáva svoj dlh, čo do dôvodu a výšky v sume 21.705,99 eura voči veriteľovi z titulu neuhradenej pohľadávky, ktorú má veriteľ voči dlžníkovi vo výške 21.705,99 eura (titulom je vykonanie diela podľa zmluvy o dielo zo dňa 14.12.2017 a dlžník poskytol veriteľovi preddavok vo výške 10.000,- eura), nakoľko dlžník nezaplatil zvyšnú časť ceny diela. Pokiaľ ide o Dodatok č. 1 (č.l. 13), tento vyslovene v texte dohody odkazuje na Dohodu o splátkach dlhu zo dňa 29.11.2018. Preto, aj keď v spomínanom Dodatku č. 1 nie je vyslovene zmienka o Zmluve o dielo zo dňa 14.12.2017, táto skutočnosť nezakladá jeho neurčitosť a nezrozumiteľnosť s ohľadom na znenie samotného Dodatku. Berúc do úvahy uvedené nemožno považovať námietskou premlčania, vznesenú žalovaným ako dôvodnú.

25. Žalovaný tiež namietal nepodpísanie preberacieho protokolu, v dôsledku čoho žalobcovi nevznikol nárok na zaplatenie žalobou uplatnenej pohľadávky. K namietanej skutočnosti odvolací súd odkazuje na ust. § 554 ods. 1 Obchodného zákonníka, z ktorého nevyplýva povinnosť podpísať preberací protokol pri odovzdávaní/ preberaní diela. Z čl. VIII. Zmluvy o dielo vyplýva, že zmluvné strany si dohodli spísanie zápisu o odovzdaní diela bezprostredne po jeho odovzdaní a prebraní. Na čl. 11 spisu sa nachádza listina označená ako „Záverečný protokol napísaný dňa 12.02.2018 pri príležitosti odovzdania dokončenej strechy: na novostavbe objektu H. I. I. umiestnenej na parcele číslo XXXX/XX Katastrálne

územie“, ktorú podpísal tak zhotoviteľ ako aj objednávateľ. S ohľadom na zmienenú skutočnosť odvolací súd ani túto námietku odvolateľa nepovažoval za dôvodnú.

26. Ďalšie námietky žalovaného sa týkali odporúčaní žalobcu ohľadom prípadného vyspádovania strechy. Žalovaný kladie za vinu žalobcovi, že z dôvodu jeho rád a odporúčaní nežiadal vyhotoviť vyspádovanú strechu, ktorá by bola vhodnejšia, ale len rovnú, na ktorej sa zadržovala dažďová voda. V rámci dokazovania bolo preukázané, že žalovaný sa so žalobcom radil aká úprava strechy by bola vhodná s tým, že žalobca uviedol, že náklady na vyhotovenie vyspádovanej strechy sú vyššie oproti rovnej streche v dôsledku čoho sa žalovaný sám rozhodol pre rovnú strechu. Skutočnosť, že žalovaný sa rozhodol pre rovnú strechu za nižšie náklady, v súvislosti s ktorou mu v budúcnosti vznikli dodatočné náklady, nemožno klásť za vinu žalobcovi a prenášať tak na neho zodpovednosť za slobodné rozhodnutie žalovaného, ktoré učinil na základe prípadného odporúčania žalobcu. Z vykonaného dokazovania taktiež nevyplýva, že by vyspádovanie strechy mal realizovať práve žalobca. Odvolací súd súčasne zdôrazňuje, že žalovanému sa v priebehu konania nepodarilo preukázať zmienené skutočnosti, a preto uvedené ostalo len v rovine tvrdení, ktoré neboli v predmetnom konaní hodnoverne preukázané.

27. Žalovaný opakovane v odvolaní uvádzal, že žalobca viaceré jeho tvrdenia nepoprel, a preto ich súd mal v zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP považovať za nesporné. V tomto ohľade odvolací súd poukazuje na postoj žalovaného a jeho jednotlivé vyjadrenia, ktoré sa v priebehu celého konania menili a dopĺňali v závislosti od vykonaného dokazovania. Prvotná obrana žalovaného (uvedená v odpore) smerovala k neoprávnenému podnikaniu žalobcu z dôvodu absencie živnostenského oprávnenia a k nesprávnej identifikácii žalobcu v zmluve – bez uvedenia IČO žalobcu. Až následne žalovaný svoju argumentáciu dopĺňal o ďalšie skutočnosti, od ktorých odvodzoval nedôvodnosť žalobcom uplatneného nároku. Oproti tomu žalobca ostal vo svojich vyjadreniach konzistentný, neustále zotrvával na svojich pôvodných vyjadreniach, ktoré boli v rozpore s tvrdeniami žalovaného, pravdivosť svojich tvrdení žalobca preukázal predloženými listinnými dôkazmi, čo v celkovom kontexte možno vnímať ako popretie skutkových tvrdení žalovaného. Navyše, závery prijaté súdom prvej inštancie neboli založené len na samotných tvrdeniach žalobcu, ale predovšetkým na skutočnostiach, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania.

28. Žalovaný nedôvodnosť nároku žalobcu odvodzoval aj od väd diela, ktoré včas reklamoval u žalobcu. V súvislosti s uvedeným odvolací súd konštatuje, že žalovaný nepreukázal, že by vady diela včas u žalobcu uplatnil a že by listina označená ako „Reklamácia väd diela“, datovaná ku dňu 31.10.2023 (č.l. 245) bola žalobcovi aj reálne doručená, príp. sa dostala do jeho dispozičnej sféry. Žalobca popiera, že by ho žalovaný akýmkoľvek spôsobom (telefonicky, e-mailom, prostredníctvom pošty) kontaktoval za účelom reklamácie väd diela okrem chýb na stavbe pri výleze, ktoré ale následne operatívne riešili so žalovaným a spoločne ich vyriešili. Žalovaný súdu predložil potvrdenie o doručení zásielky – doporučeného listu s podacím č. M. XXXXXXXXXXXX, kde ako adresát bol uvedený A. B. C., adresa bola D. XXX, XXX XX D.. Zásielka bola podaná na doručenie na pošte v G. dňa 03.11.2023, doručená bola dňa 06.11.2023 (č.l. 271, 272). V tomto ohľade je potrebné poukázať na skutočnosť, že adresa žalobcu je D. XXX, XXX XX D., kým zásielka, na ktorú sa odvolával žalovaný bola zasielaná na adresu D. XXX, XXX XX D.. Z predloženého potvrdenia o doručení zásielky nevyplýva, kto danú zásielku prevzal. Za daných okolností odvolací súd aprobejuje závery súdu prvej inštancie, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno, že by vady diela reklamoval riadne a včas a zároveň nepreukázal, že by sa jednalo o vady žalobcovho plnenia. Pokiaľ žalovaný dôvodnosť nároku žalobcu sponchybňuje s ohľadom na vady diela, ktoré mal u žalobcu včas reklamovať, bolo výhradne na ňom ako na dominus litis, aby súdu hodnoverne preukázal, že vady diela u žalobcu skutočne riadne a včas reklamoval a uniesol tak dôkazné bremeno. Len samotné, ničím nepodložené, tvrdenia žalovaného doplnené o listinu obsahujúcu reklamáciu väd diela (č.l. 245) a potvrdenie o doručení zásielky na adresu D. XXX, XXX XX D., ktorá sa však nezhoduje s adresou žalobcu, pričom ani nie je zrejmé, kto predmetnú zásielku na danej adrese prevzal, nie sú postačujúce na to, aby súd mohol túto obranu žalovaného posúdiť ako dôvodnú, preukazujúcu nedôvodnosť nároku žalobcu.

29. Vo vzťahu k neuneseniu dôkazného bremena odvolací súd uvádza, že dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť účastníka za výsledok konania, pokiaľ je určený výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie účastníka nie je preukázané (v tom zmysle, že ho súd považuje za pravdivé) ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre účastníka nepriaznivé rozhodnutie.

30. Odvolací súd tiež pripomína, že v rámci dokazovania platí zásada, že každý účastník musí uniesť dôkazné bremeno ohľadom svojho tvrdenia, kto tvrdí, dokazuje (affirmanti incumbit probatio). Inak povedané, účastník musí preukázať to, čo tvrdí, len potom môže súd zobrať jeho tvrdenie za základ svojho rozhodnutia. Ak teda žalovaný tvrdí, že riadne a včas reklamoval u žalobcu vady diela, a že za tieto vady zodpovedá žalovaný chybným, či nesprávnym plnením, musí túto skutočnosť súdu preukázať, a to tak, aby o pravdivosti jeho tvrdení nevznikli žiadne pochybnosti. Môžeme tiež povedať, že žalovaný musí preukázať skutočnosť, na základe ktorých mu jeho právo patrí, resp. od ktorých svoje právo odvodzuje.

31. Ústavný súd SR v rozhodnutí II. ÚS 38/2015 ustálil, že: „Dôkazné bremeno týkajúce sa skutočností leží na tom účastníkovi konania, ktorý z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé dôsledky, ide teda o toho účastníka, ktorý existenciu takýchto skutočností tvrdí.“

32. Odvolací súd súčasne zdôrazňuje, že predmetom tohto konania je nárok žalobcu na zaplatenie 13.705,99 EUR s príslušenstvom ako odmenu za vyhotovenie diela, ktorý žalovaný v celom rozsahu popiera, a v ktorom ako v civilnom sporovom konaní platí princíp kontradiktórnosti konania, a teda nie je úlohou súdu, ale procesných strán a ich procesnej diligencie, aby zabezpečili dôkazy na podporu svojich tvrdení.

33. Z princípu kontradiktórnosti konania vyplýva, že samotný účastník konania musí mať možnosť posúdiť, či a do akej miery je písomné vyjadrenie jeho odporcu právne významné, či obsahuje také skutkové a právne dôvody, na ktoré je potrebné z jeho strany reagovať alebo inak je vhodné sa k nemu vyjadriť; nezáleží pritom, aký je jeho skutočný účinok na súdne rozhodnutie (napr. vec K. S. proti Fínsku, rozsudok ESĽP z 31. mája 2001; vec F. R. proti Švajčiarsku, rozsudok ESĽP z 28. júna 2001). Inak povedané požiadavka „kontradiktórnosti konania“ sa v judikatúre ESĽP chápe čisto formálne. Z jej hľadiska v podstate nezáleží alebo len málo záleží na skutočnom obsahu a význame informácie alebo argumentov predložených súdu (mutatis mutandis I. ÚS 230/03, II. ÚS 249/2012). (Nález Ústavného súdu SR z 30. apríla 2013, sp. zn. II. ÚS 168/2012-44).

34. Pokiaľ žalovaný namietal neodovzdanie technologického listu a s tým súvisiace plynutie záručnej doby, odvolací súd túto argumentáciu žalovaného posúdil ako účelovú, tendenčnú a dodatočne vyfabulovanú v snahe vyhnúť sa povinnosti zaplatiť zvýšnú cenu diela žalobcovi, ktorého neustále ubezpečoval o tom, že zvýšnú cenu uhradí ihneď potom ako obdrží peniaze. Odvolací súd súčasne dopĺňa, že žalovaný na vady diela a s tým spojenú reklamáciu prvýkrát poukázal až vo vyjadrení zo dňa 22.09.2022. V odpore voči platobnému rozkazu, ktorý bol súdu prvej inštancie doručený v máji 2022 zmienka o reklamácií vád diela nebola.

35. Judikatúra súdov, vrátane Európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porovnaj rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29.05.1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997 - III.). Odvolací súd preto so zreteľom na vyššie uvedené nepovažoval za potrebné zaoberať sa aj ďalšími odvolacími námietkami, ktoré neboli spôsobilé privodiť zmenu rozhodnutia vo vzťahu k odvolateľovi.

36. Z uvedených dôvodov odvolací súd považoval odvolanie žalovaného za nedôvodné, a preto napadnutý rozsudok spolu so súvisiacim výrok o trovách konania ako vecne správny potvrdil postupom podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP.

37. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP). Odvolací súd nevidel dôvod pre aplikáciu výnimočného ustanovenia § 257 CSP.

38. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolaateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Dovolaateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).